

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 177/2015-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. marca 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], reštrukturalizačnej správkyne, [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Henrietou Čabanovou, M. Rázusa 35, Lučenec, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1 R 5/2014 z 10. októbra 2014, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDACTED] p r i j í m a na ďalšie konanie.
2. Sťažnosti vedené pod sp. zn. II. ÚS 153/2015 a sp. zn. II. ÚS 177/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. II. ÚS 153/2015.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], reštrukturalizačnej správkyne (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 R 5/2014 z 10. októbra 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 1 R 5/2014 zo 7. apríla 2014 začal reštrukturalizačné konanie obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „dlžník“). Následne uznesením zo 6. mája 2014 povolil reštrukturalizáciu dlžníka a za reštrukturalizačného správcu ustanovil sťažovateľku a poveril ju, aby vypracovala reštrukturalizačný posudok.

Dňa 4. septembra 2014 bol veriteľskému výboru predložený na schválenie reštrukturalizačný posudok podľa § 132 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“).

Dňa 7. októbra 2014 sa uskutočnila schvaľovacia schôdza veriteľov, na ktorej „*bol reštrukturalizačný plán Dlžníka prijatý vo všetkých skupinách, keď za prijatie reštrukturalizačného plánu hlasovalo celkovo 9 veriteľov oprávnených na schvaľovacej schôdzi hlasovať s celkovým počtom hlasov 97,22 % a proti boli len 4 veritelia s celkovým počtom hlasov 2,78 %*“.

Predkladateľ reštrukturalizačného plánu podal 8. októbra 2014 návrh okresnému súdu na jeho potvrdenie. Okresný súd napadnutým uznesením z 10. októbra 2014 na podnet veriteľa – [REDAKOVANÉ] (ďalej len „[REDAKOVANÉ]“) – z dôvodu „*tvrdeného údajného závažného porušenia povinností správcom*“ reštrukturalizáciu zastavil, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka.

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením z 10. októbra 2014 z dôvodu, že okresný súd nepripustil proti nemu odvolanie. V tejto súvislosti poukazuje na princíp ústavne súladného výkladu právnych predpisov a na judikatúru ústavného súdu (IV. ÚS 243/2012, II. ÚS 31/04). Sťažovateľka ďalej uvádza:

„Vzhľadom k skutočnosti, že Uznesením dochádza k zásadnému zásahu do práv sťažovateľa I., dlžníka, veriteľov, ako aj všetkých ďalších účastníkov reštrukturalizačného konania a to zmenou reštrukturalizačného konania na konanie konkurzné, ktoré má likvidačný charakter, máme za to, že neprípustnosť odvolania voči takémuto rozhodnutiu by predstavovala zásadné porušenie práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu v rozpore s Ústavou SR ako aj medzinárodných dohôd o ochrane ľudských práv, ktorými je Slovenská republika viazaná.

... Uznesenie je arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré je opreté a teda nepreskúmateľné, avšak nie je mu umožnené, aby súd preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia... Dlžník nemá možnosť brániť sa proti nesprávnemu rozhodnutiu súdu, ktorým bolo zastavené reštrukturalizačné konanie, a ani proti rozhodnutiu, ktorým súd aktivuje konkurzné konanie, i keď práve podaním návrhu na povolenie reštrukturalizácie sa Dlžník snažil zabrániť likvidačnému konkurzu. Takéto právo nemajú ani veritelia, v ktorých záujme je úspešný priebeh reštrukturalizácie, aby došlo k vyššiemu uspokojeniu ich pohľadávok, ako by tomu bolo v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok Dlžníka.“

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenie je v rozpore s označenými článkami ústavy a dohovoru, pretože

- *„nezohľadňuje podania a argumentáciu účastníkov konania a Správcu, ktoré boli voči súdu urobené riadne, včas a v zákonom predpísanej forme,*
- *nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany,*

- *je arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré je opreté,*
- *obsahuje svojvoľnú aplikáciu a výklad ZKR, pretože súd aplikujúci právo sa odchyľil od znení príslušných ustanovení ZKR spôsobom, ktorý zásadne poprel ich účel a význam,*
- *je svojimi právnymi účinkami zjavne neprimerané k dôvodom, ktoré viedli k jeho prijatiu“.*

Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje, že okresný súd mal posudzovať porušenie povinností správcu s prihliadnutím na spoločný záujem veriteľov, pričom základným determinantom je maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov. Uvádza, že konverzia reštrukturalizácie na konkurz je prostriedkom ultima ratio, pričom je potrebné prihliadnuť aj na to, že každé aktívne konanie správcu je možné podrobiť súdnemu prieskumu, resp. súdnej revízii s tým, že týmto právnym prostriedkom je potrebné dať prednosť pred konverziou.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uvádza:

„Uznesenie Okresného súdu zásadným spôsobom mení právny status Dlužníka, nakoľko tento nový stav znamená pre neho ako úpadcu nezvratný následok v podobe faktického ukončenia existencie a podnikateľskej činnosti, a teda má likvidačný charakter... Táto zásadná a nezvratná zmena znamená aj pre veriteľov ako aj akcionárov Dlužníka ekonomické škody v podobe nižšieho uspokojenia ich pohľadávok v konkurze, než by získali v reštrukturalizácii, rovnako ako aj v strate možnosti ďalšej potenciálnej spolupráce po úspešnom ozdravení Dlužníka prostredníctvom reštrukturalizácie.

Spôsob, akým Okresný súd rozhodol keď zastavil reštrukturalizačné konanie Dlužníka a vyhlásil konkurz na jeho majetok je v rozpore s princípom proporcionality, keď v dôsledku domnelého porušenia povinností správcu súd inicioval konanie, ktoré nie je možné zvrátiť...

Chceme poukázať na skutočnosť, že už počas reštrukturalizácie došlo k prijatiu opatrení, ktoré optimalizovali podnikateľskú činnosť Dlužníka a nastavili jeho príjmy na úspešné budúce plnenie reštrukturalizačného plánu.

... S ohľadom na výšku a celkový pomer hlasov hlasujúcich veriteľov je možné jednoznačne konštatovať, že spoločným záujmom zabezpečených ako aj nezabezpečených veriteľov uspokojenie ich prihlásených pohľadávok spôsobom a vo výške stanovenej reštrukturalizačným plánom dlžníka. “

Sťažovateľka namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu z 10. októbra 2014 bol jednostranne uprednostnený individuálny záujem [REDACTED]. Poukazuje na podania [REDACTED], na svoje vyjadrenia k týmto podnetom a na ďalšie podania [REDACTED] (napr. námietka zaujatosti, návrh na nariadenie predbežného opatrenia, trestné oznámenie a pod.). Tento postup [REDACTED] dáva do súvislosti s tým, že pohľadávky [REDACTED] boli popreté a v súčasnosti prebiehajú konania o určenie pravosti týchto pohľadávok – v konaniach vedených pod sp. zn. 60 Cbi 13/2014, sp. zn. 60 Cbi 14/2014, sp. zn. 26 Cbi 16/2014 a sp. zn. 27 Cbi 14/2014.

„Chceme poukázať na skutočnosť, že veriteľ [REDACTED] postavil svoj individuálny záujem pred spoločný záujem všetkých veriteľov a je jeho snahou odstrániť jeho vlastné pochybenie dosiahnutím vyhlásenia konkurzu na majetok Dlžníka a získať tak druhú šancu na uplatnenie si svojich pohľadávok správnym spôsobom v konkurznom konaní... v prípade vyhlásenia konkurzu, za splnenia podmienky že by pohľadávky veriteľa [REDACTED] boli zistené v plnom rozsahu spolu so zabezpečovacím právom k týmto pohľadávkam, by došlo len k čiastočnému uspokojeniu pohľadávok tohto veriteľa (67,05 %) a pre uspokojenie ostatných veriteľov by nezostali žiadne finančné prostriedky. Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že v prípade, ak by Okresný súd rozhodol v incidenčných konaniach o oprávnenosti pohľadávok veriteľa [REDACTED], počíta reštrukturalizačný plán Dlžníka schválený schvaľovacou schôdzou veriteľov dňa 07. 10. 2014 so 100 % uspokojením zabezpečených pohľadávok tohto veriteľa, pričom až do rozhodnutia o zistení pohľadávky veriteľa v incidenčnom konaní bude v zmysle plánu Dlžník povinný plniť mesačné splátky do notárskej úschovy...“

Z uvedených dôvodov máme za to, že postupom Okresného súdu došlo k porušeniu zásady par conditio creditorum – rovného postavenia účastníkov reštrukturalizačného konania...

Máme za to, že súd svojím rozhodnutím o vyhlásení konkurzu na majetok Dlužníka zvolil neprimerane tvrdý postup v rozpore s princípom proporcionality, ktorý negatívne postihuje predovšetkým účastníkov reštrukturalizačného konania, ktorí sú tak sankcionovaní za údajné pochybenia Správcu nielen v rámci daného konkrétneho reštrukturalizačného konania ale aj pri výkone správcovskej činnosti ako takej. Chceme poukázať na skutočnosť, že v rámci reštrukturalizácie dlžníka nedošlo k naplneniu predpokladov, ktoré by odôvodňovali vyhlásenie konkurzu napríklad pre predpokladané neúspešné skončenie reštrukturalizácie alebo pre podstatné porušenie povinností správcu, ktoré by spočívalo v jeho nekonaní v danej reštrukturalizácii. Súd v danej veci postupoval čisto formalistický a neproporcionálne, keď vôbec neskúmal primeranosť a závažnosť vytýkaných údajných porušení vo vzťahu k značne negatívnym následkom, ktoré konkurz na rozdiel od reštrukturalizácie spôsobí všetkým účastníkom daného konania (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05. 04. 2014 sp. zn. IV. ÚS 8/2013).“

Následne sťažovateľka podrobne poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu z 10. októbra 2014 a na argumentáciu, ktorá je v odôvodnení uvedená.

Vyjadrenie okresného súdu, že „postup správkyne umožnil ovládnutie reštrukturalizácie pohľadávkami, ktoré vyplývajú z právnych titulov so zvláštnym charakterom“, považuje za „tendenčné“ a poškodzuje týchto veriteľov, ako aj správcu (sťažovateľku, pozn.), ktorý tieto pohľadávky s odbornou starostlivosťou preskúmal.

Okresný súd v napadnutom uznesení poukázal na rozdielny prístup sťažovateľky pri vyhodnotení podnetov na popretie pohľadávok, pričom okresný súd nezohľadnil, že rozdielny prístup správcu pri hodnotení pohľadávok rôzneho druhu je prirodzený. V tejto súvislosti poukazuje sťažovateľka na prihlášky a ich prílohy veriteľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] a [REDACTED] a objasňuje dôvody, prečo tieto pohľadávky nepoprela, a zároveň poukazuje na dôvody, pre ktoré poprela pohľadávky [REDACTED].

„Správca zo svojho podnetu popieral predovšetkým zabezpečovacie práva veriteľa, nakoľko má pochybnosť o platnosti záložných zmlúv, ktoré veriteľ predložil. Na základe veriteľom podaných prihlášok nebolo možné preskúmať rozsah a výšku zabezpečenia týchto pohľadávok. Veriteľ taktiež zmätočne k prihláškam prihlásil ako zabezpečovacie práva aj práva, ktoré nie je možné v zmysle ustanovenia § 8 ZKR považovať v reštrukturalizačnom konaní Dlužníka za zabezpečovacie práva, nakoľko tieto sa týkajú sekundárnych právnych vzťahov veriteľa [REDAKOVANÉ] a ručiteľov dlžníka a postrádajú akcesorický charakter k pohľadávkam veriteľa. Z textu prihlášky ako ani z textu príloh nebolo možné posúdiť zabezpečenie jednotlivých pohľadávok veriteľa a taktiež nebolo možné určiť alebo posúdiť čo i len čiastočný pomer a spôsob uspokojenia jednotlivých pohľadávok z príslušnej oddelenej podstaty veriteľa. Dávame súdu do pozornosti aj skutočnosť, že v jednotlivých incidenčných konaniach sa veriteľ [REDAKOVANÉ] čiastočne stotožnil s tvrdeniami reštrukturalizačného správcu ohľadom uplatnenie zabezpečovacích práv voči osobám odlišným od dlžníka.

S prihliadnutím na prebiehajúce incidenčné konania o pohľadávkach popretých v rámci reštrukturalizácie Dlužníka chceme poukázať na skutočnosť, že o oprávnenosti nárokov veriteľa má byť rozhodnuté v rámci týchto konaní a nie je prípustné, aby otázka oprávnenosti pohľadávok veriteľa [REDAKOVANÉ] bola posudzovaná v rámci podnetu uvedeného veriteľa, ktorým veriteľ namietal údajné porušenie povinností správcu. Takýto postup by bolo možné považovať za porušenie zásady nemožnosti odňatia zákonného sudcu v rozpore s ustanovením čl. 48 Ústavy SR, nakoľko napadnuté Uznesenie v odôvodnení konštatuje a hodnotí charakter pohľadávok veriteľa [REDAKOVANÉ]. Na základe uvedených dôvodov máme za to, že súd pri vydávaní Uznesenia prekročil svoje právomoci, keď hodnotil a rozhodoval (i keď len v rámci odôvodnenia rozhodnutia) o oprávnenosti pohľadávok, o ktorých súd ešte len koná v samostatných konaniach.

V neposlednom rade chceme poukázať na skutočnosť, že súd sa pri posudzovaní domnelého porušenia povinností správcu zaoberal a argumentoval len otázkou, či boli pohľadávky veriteľa [REDAKOVANÉ] podmienené alebo nie, avšak vôbec sa nezaoberal otázkou preskúmateľnosti skutočností uvedených v prihláškach veriteľa, a teda došlo k jednostrannému a tendenčnému hodnoteniu skutočností.“

Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na relevantné okolnosti, ktoré viedli k tomu, že pohľadávku [REDAKOVANÉ] poprela len v časti – vo výške 116 417,20 €. Uvádza tiež argumentáciu k námietke, že zmluva o postúpení pohľadávok je neúčinná v zmysle § 59a ods. 1 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti sťažovateľka tvrdí, že uvedené ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne, pričom poukazuje na relevantné rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (23 Cdo 4836/2009, 29 Cdo 3300/2008, 31 Cdo 3986/2009, 28 Cdo 2304/2011) a tiež rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky (II. ÚS 87/04, I. ÚS 625/03).

„Napriek rozdielom v českej a slovenskej právnej úprave zastávame názor, že závery komentovaného rozsudku je možné aplikovať i na prevody majetku medzi spriaznenými osobami podliehajúce ust. § 59a OBZ, a to konkrétne na prípady, keď sa majetok prevádza za cenu, ktorá zodpovedá trhovej hodnote predmetu prevodu alebo za vyššiu cenu, pričom táto cena nebola zistená a stanovená znaleckým posudkom.

Obídenie zákonného postupu (absencia znaleckého posudku) predstavuje len riziko následnej neplatnosti, avšak v prípade postúpenej pohľadávky pána [REDAKOVANÉ] voči Dlužníkovi vo výške 7 000 000 € takéto riziko nie je, a to z dôvodu, že za pohľadávku, ktorú [REDAKOVANÉ] získali týmto prevodom, nadobudli výmenou od spoločnosti [REDAKOVANÉ] majetok, ktorého hodnota bola stanovená znaleckým posudkom č. 85/2014 vo výške 16 768 498,52 €.“

K zhodnému dátumu vypracovania reštrukturalizačného posudku a dátumu osvedčenia podpisov na zmluvách o pôžičke sťažovateľka uvádza, že táto zhoda je irelevantná aj s prihliadnutím na to, že z účtovníctva dlžníka vyplýva, že pôžičky boli poskytnuté už skôr.

Sťažovateľka poukazuje aj na stanovisko [REDAKOVANÉ] týkajúce sa veriteľa [REDAKOVANÉ], ktorý je podľa [REDAKOVANÉ] spriazneným veriteľom, preto nemal mať hlasovacie právo na schôdzi veriteľov a nemohol byť volený do veriteľského výboru. Sťažovateľka argumentuje s poukazom na znenie § 9 ods. 1 písm. e) zákona o konkurze a uvádza,

že spriaznenosť je potrebné posudzovať z hľadiska aktuálneho stavu. „V danom prípade, však v čase jej vzniku pán [REDACTED] v spoločnosti [REDACTED] nefiguroval a preto pohľadávka nevznikla ako spriaznená.“

K uplatneniu pohľadávky veriteľa – [REDACTED], a k tomu, že sťažovateľka bola ustanovená za reštrukturalizačného správcu v reštrukturalizácii tohto veriteľa a tiež v reštrukturalizácii dlžníka, sťažovateľka uvádza:

«Tvrdenie veriteľa [REDACTED], že: „spoločný záujem veriteľov [REDACTED] [REDACTED] sa pretvára do individuálneho záujmu tohto veriteľa dosiahnuť maximálne uspokojenie jeho pohľadávky v najkratšom časovom období a to bez ohľadu na rozsah a časové hľadisko uspokojenia pohľadávok ostatných veriteľov Dlžníka“ je z podstaty veci absolútne scestné, nakoľko uspokojenie veriteľov spoločnosti [REDACTED] nezáležalo od uspokojenia pohľadávky spoločnosti [REDACTED] v reštrukturalizačnom konaní Dlžníka!

V nadväznosti na uvedené je zjavné, že v predmetných prípadoch nedochádza a zároveň ani nemôže dochádzať ani len k potenciálnemu rozporu medzi spoločným záujmom veriteľov uvedených dlžníkov a teda z dôvodu nenaplnenia hypotézy právnej normy, nie je možné nastúpenie účinkov dispozície danej právnej normy.

Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam sa Súd stotožnil s nezmyselným a účelovým odôvodneným veriteľa [REDACTED] a vôbec neprihliadol na vyjadrenie Správcu k danej veci.»

Sťažovateľka tiež poukazuje na jednotlivé procesné podania [REDACTED] v reštrukturalizačnom konaní, ktoré podľa nej majú sťažovať postup súdu v konaní, a tiež na späťvzatie námietky zaujatosti voči konajúcemu sudcovi.

„Zároveň dávame do pozornosti skutočnosť, že o vyhlásení konkurzu na majetok Dlžníka rozhodol na návrh veriteľa [REDACTED] práve sudca, ktorého zaujatosť veriteľ [REDACTED] namietol 7 dní pred vydaním Uznesenia.“

K námietke týkajúcej sa miery uspokojenia podriadených pohľadávok sťažovateľka uvádza:

„Správcom predložený a schvaľovacou schôdzou schválený Plán upravuje uspokojenie nezabezpečených veriteľov /tzv. iných pohľadávok/ vo výške 10 %. S ohľadom na dané zákonné ustanovenie nemôžu byť podriadené pohľadávky uspokojené rovnakým alebo lepším spôsobom ako iné pohľadávky, tzn. môžu byť uspokojené len v rozsahu nižšom ako 10 %. Dikciu daného zákonného ustanovenia by spĺňalo uspokojenie podriadených pohľadávok vo výške 9,9 % ale zároveň aj 1 %. Správca sa však s ohľadom na konanie s odbornou starostlivosťou a na skutočnosť, že aj spriaznení veritelia sú veriteľmi Dlužníka, navrhol uspokojenie podriadených pohľadávok vo výške 5 %, čo je o polovicu nižšie uspokojenie ako majú veritelia iných pohľadávok. Uvedené konanie správcu je tak v súlade so zákonom a neodporuje žiadnemu ustanoveniu ZKR.“

Sťažovateľka tiež poukazuje na námietku [REDAKOVANÉ], že pohľadávky veriteľov – [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] – nemali byť uznané z dôvodu, že správca (sťažovateľka) neskúmal, či mal dlžník na poskytnutie ručenia súhlas dozornej rady. Sťažovateľka sa domnieva, že nemala povinnosť skúmať platnosť uvedených záväzkov z pohľadu § 196a Obchodného zákonníka, pričom tiež uvádza:

„Zároveň si dovoľíme poznamenať, že hoci dozorná rada súhlas udelila, máme za to, že tento nebol potrebný, avšak, dávame do pozornosti skutočnosť, že pokiaľ by súd právny vzťah posúdil tak, že tento súhlas je potrebný musím skonštatovať, že potom by bol neplatne zabezpečený aj samotný úver banky, keďže zabezpečovacie právo bolo poskytnuté [REDAKOVANÉ] aj inými spoločnosťami, v ktorých je pán [REDAKOVANÉ] štatutárnym orgánom.“

Sťažovateľka schválila dva právne úkony dlžníka – vystavenie zmenky a navýšenie základného imania dcérskej spoločnosti. Sťažovateľka oba právne úkony považuje za nevyhnutné na zabezpečenie splniteľnosti a udržateľnosti reštrukturalizačného plánu. V tejto súvislosti tiež uvádza:

„S ohľadom na uvedené sme toho názoru, že keby aj Správca udelil súhlas, s ktorým sa Súd nestotožňuje, nejedná sa o také porušenie zákona, ktorého následkom by malo byť vyhlásenie konkurzu na majetok Dlužníka.“

Považujeme za dôležité uviesť, že úlohou Správcu je okrem iného aj zabezpečiť, aby sa neznížila hodnota majetku Dlžníka a dohliadať na činnosť a riadny chod Dlžníka, aby bolo možné predpokladať úspešné ukončenie reštrukturalizácie a všetky tieto atribúty splnené boli a sú, dokonca schválením vyššie uvedených právnych úkonov došlo k zvýšeniu hodnoty majetku Dlžníka.“

K ďalším záverom, ktoré okresný súd uviedol v napadnutom uznesení z 10. októbra 2014, sťažovateľka uvádza:

„Zároveň upriamujeme pozornosť na skutočnosť, že Súd zjavne uprednostnil individuálny záujem pred záujmom kolektívnym. Do reštrukturalizačného konania bolo prihlásených celkom 96 veriteľov. To, že došlo k popretiu jedného z veriteľov, neodôvodňuje záver, že reštrukturalizačné konanie už nedokáže zabezpečiť rámec na ochranu spoločného záujmu veriteľov Dlžníka, a že nemožno predpokladať, že toto reštrukturalizačné konanie môže viesť k lepšiemu uspokojeniu pohľadávok veriteľov dlžníka vrátane [REDACTED] ako v prípade konkurzu. Reštrukturalizačný plán Dlžníka počíta s možným zistením pohľadávky veriteľa [REDACTED], pričom uspokojenie uvedeného veriteľa je reštrukturalizačným plánom stanovené na 100 % zo zistenej sumy. Popretie pohľadávky veriteľa bolo vzhľadom na okolnosti, za akých si veriteľ svoje pohľadávky prihlásil len splnením zákonnej povinnosti správcu. Veriteľ [REDACTED] bol oprávnený domáhať sa zistenia svojich pohľadávok zo strany zákonného súdu, pričom veriteľ toto svoje právo využil. Vzhľadom k uvedenému nie je možné akceptovať konštatovanie Súdu o nemožnosti zabezpečenia rámca ochrany spoločného záujmu veriteľov.

Správca v každom zo svojich vyjadrení uviedol, že predmetné pohľadávky preskúmal s odbornou starostlivosťou. Súd dostatočne v Uznesení nešpecifikoval, čo mal na mysli pod zaoberaním sa otázkou ich právnej platnosti. Šetrením predmetných pohľadávok bolo preukázané, že sú zaučtované, boli poskytnuté a použité. Reštrukturalizačnému správcovi nevznikli akékoľvek pochybnosti o existencii predmetných pohľadávok pričom tieto boli veriteľmi prihlásené do reštrukturalizácie správne.

Zo všetkých vyššie uvedených skutočností je zjavné, že Súd v Uznesení absolútne nezohľadnil akékoľvek vyjadrenie Správcu, a závery uvedené v odôvodnení Uznesenia tak

postrádajú akékoľvek logické súvislosti a nezodpovedajú dôkazom a vyjadreniam, ktoré zo strany účastníkov boli v konaní vykonané. Uznesenie je tak nepreskúmateľné, arbitrárne a nekonzistentné. Uvedeným uznesením tak došlo k porušeniu základných práv Sťažovateľa, nakoľko nebola dodržaná rovnosť účastníkov a Uznesenie neprimeraným spôsobom v rozpore so zásadou proporcionality zasahuje do základných práv účastníkov reštrukturalizačného konania.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva Sťažovateľa... v súlade s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo... v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.: 1 R/5/2014 zo dňa 10. 10. 2014 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn.: 1 R/5/2014 zo dňa 10. 10. 2014 Ústavný súd zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

Okresný súd je povinný uhradiť Sťažovateľom trovy právneho zastúpenia.“

Sťažovateľka tiež navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a aby odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu. Tento návrh odôvodňuje takto:

„Vzhľadom k skutočnosti, že Uznesením dochádza ku konverzii reštrukturalizačného konania Dlužníka na konanie konkurzné, ktorého výsledkom bude faktická likvidácia Dlužníka máme za to, že Uznesením môže byť spôsobená škoda veľkého rozsahu. V dôsledku účinkov vyhlásenia konkurzu na majetok Dlužníka môže dôjsť k prerušeniu jeho podnikateľskej činnosti, nakoľko dôjde k vypovedaniu zmlúv zo strany zdravotných poisťovní, s ktorými Dlužník v súvislosti s poskytovaním služieb spolupracuje. Rovnako hrozí strata klientely či už zo strany kúpeľných hostí, ktorí pravidelne podnik Dlužníka navštevovali, ale tak i zo strany ostatných obchodných partnerov – odberateľov minerálnej vody. V dôsledku prerušenia prevádzky podniku hrozí, že prevádzku podniku Dlužníka nebude možné obnoviť

z dôvodu, že môže dôjsť k demontáži vybavenia a zariadenia, ktoré Dlžník využíval. Taktiež netreba opomenúť prepustenie 120 zamestnancov, ktorý v súčasnosti pre Dlžníka pracujú. V neposlednom rade je potrebné prihliadnuť aj na pohľadávky proti podstate, ktoré začnú vznikať pri prerušení prevádzky podniku Dlžníka v konkurze, v dôsledku údržby majetku Dlžníka a v dôsledku ukončenia pracovných pomerov so zamestnancami, ktoré boli v reštrukturalizačnom pláne vyčíslené celkovo na 972 850,00 €. Ako vyplýva zo všetkých vyššie uvedených skutočností, vyhlásením konkurzu na majetok Dlžníka hrozí Sťažovateľovi I. ako aj Dlžníkovi a ostatným účastníkom reštrukturalizačného konania nezvratný stav a vznik škody a ujmy veľkého rozsahu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

II.1 K prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie

1. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach sťažnosti a ani dôvody na jej odmietnutie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, prijal sťažnosť na ďalšie konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

2. Sťažovateľka sa tiež domáha, aby ústavný súd dočasným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 R 5/2014 z 10. októbra 2014.

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Podľa § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o jeho skoršom zrušení.

Podľa § 52 ods. 4 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie možno zrušiť aj bez návrhu, ak pominú dôvody, pre ktoré sa nariadilo.

Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti, pričom prihliadol na argumentáciu, ktorou sťažovateľka odôvodňuje svoj návrh. Na základe týchto skutočností ústavný súd rozhodol tak, že jej návrhu nevyhovel, pretože ústavný súd už uznesením sp. zn. II. ÚS 153/2015 z 10. marca 2015 odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 R 5/2014 z 10. októbra 2014.

3. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2015